

VERKTØY: Sorthunden Hebbe, en Kongsberg Lakelander påmontert Zeiss 2,5-10x42 med lys er arbeidsredskap for Ronny.

GODLUKT I NESA: – Følg med nå! sier ettersøksjeger Ronny Lentföhr. Sorthunden Hebbe har vær av noe. Seinere på dagen viser det seg at det virkelig var den skadde hjorten.

POLITIMANNEN RONNY LENTFÖHR ringer meg:

– Kan du stille i grålysningen i morgen? Viltforvalteren vil at vi skal jobbe litt mer på dette sporet. Vi må sjekke ut hvor skadd dyret er.

Mens det ennå er nattmørkt svinger jeg inn på parkeringsplassen ved rundkjøringen på Tennebekk mellom Laksevåg og Loddefjord. Det var her hjorten ble truffet av en bil i går kveld. Den hadde krysset veien fra byfjellet Lyderhorn til nabofjellet, Damsgårdsfjellet. Som så mange ganger før dette året skjedde det igjen. Hjorten bykset ut i veien foran en bil. Sammentreffet var ikke til å unngå. Hele 68 ganger inntraff sammenstøt mellom bil og hjort i Bergen i 2008.

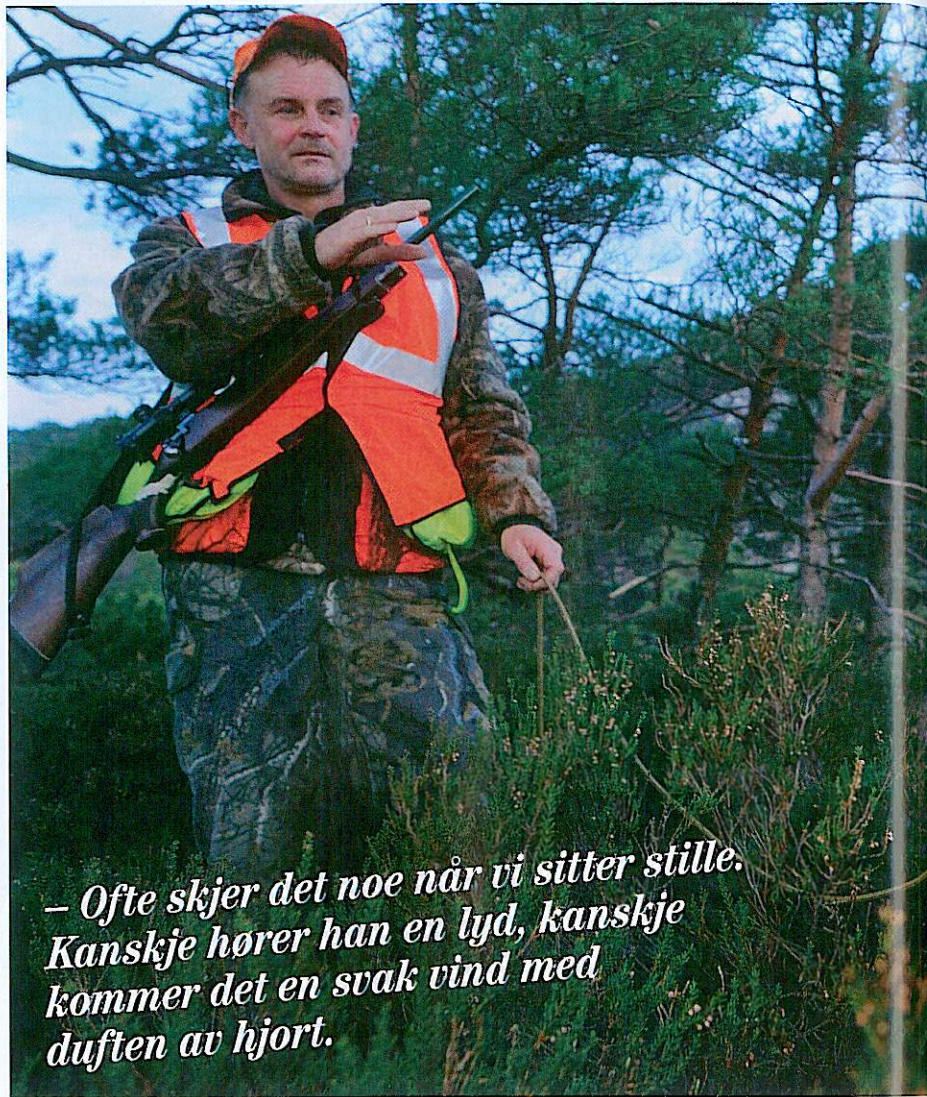
Sort elghund. Ronny er allerede på plass. Bak i bilen hans ligger den sorte elghunden i bur. Klar for jakt.

– Vi venter til vi akkurat har lys til å fote oss i terrenget. Så skal vi se hva Hebbe får til. Men sporet er kaldt nå. Når ettersøksjegeren i går ikke klarte jobben, er sjansene mindre nå, forklarer Ronny.

Litt etter er jeger og hund i gang. Starter i veikanten ved rundkjøringen. Hebbe finner raskt hvor hjorten har løpt inn i skogen, noe svake klauvavtrykk også bekrefter. Men elghunden vil ikke opp i skråningen som reiser seg ved veien. Bikkja vil ta en runde til: Bortover i skogen parallelt med veien, så ned i grøftekanten igjen og tilbake mot rundkjøringen. Hebbe snuser som besatt mot bakken.

– Det gjelder om å la hunden styre. Jeg må bare følge på, sier Ronny.

Så bærer det opp i skogen igjen, på akkurat samme sted. En bekreftelse på at hjorten virkelig har gått akkurat her. Hunden tar fatt på den bratte skråningen. Bestemt nå. Hebbe gir gass og Ronny henger på så godt han kan. Søkelinen er lang slik at jegeren kan slippe bikkja mange meter foran seg når hjortelukten river i hundenesa og jaktlysten forplanter seg i raske steg gjennom lyngen.

– Ofte skjer det noe når vi sitter stille. Kanskje hører han en lyd, kanskje kommer det en svak vind med duften av hjort.

Hundens nese. Vi kommer opp på et platå i terrenget. Her er åpne myrområder med en og annen furu. Røsslyngen vokser vilt og frodig på knausene. I søkkene er vegetasjonen dekket av rim.

– Bakken er frosset, det nytter ikke å se etter spor for oss mennesker. Bare en god hundenesa kan finne fram, konstaterer Ronny.

For å forklare hvor god luktesans bikkja har, sammenligner han menneskets evne med størrelsen til en fyrstikkeske.

– Hundens luktesans tilsvarende en fotballbanes areal i forhold. Det er heftig!

Her løp altså en hjort i går kveld, og bikkja har sporet av den. I hvert fall foreløpig.

– Det er naturlig nok en ulempe at sporet er gammelt. Når det i tillegg er frost, blir vitringen svak. Nå er det dessuten vindstille og dermed svakere muligheter for at hunden skal få overvær. Vi har i grunnen ganske dårlige odds i dag, sier ettersøksjegeren.

Bikkja famler litt nå. Løper hit og dit, ikke så målrettet som i starten. Pulsen dunker og kroppen svetter. Ronny blir andpusten av å henge på jaktmaskinen Hebbe. Sjefen bestemmer seg for å ta fem minutter i lyngen.

– Å stresse av gårde er ingen vits. Pause er faktisk en viktig del av det å jakte med

hund. Ofte skjer det noe når vi sitter stille. Kanskje hører han en lyd, kanskje kommer det en svak vind med duften av hjort. Noen ganger får Hebbe en fornemmelse av dyr uten at jeg skjønner hvordan. Og det er ofte når vi sitter rolig at de avgjørende sanseinntrykkene oppstår.

Nettopp når Ronny forklarer dette skjer noe som vi først seinere på dagen forstår rekkevidden av: Brått løfter elghunden snuten. Halen går rett til værs og Hebbe står i stram givakt. Væringen er markant. Jeg kjenner et svakt vinddrag i fjæset men ingen hjortelukt. Hebbe derimot, han har kjent noe.

Bomtur? Det videre søket blir smått famlende. På tross av den kraftige markeringen går hunden i motsatt retning. Når Hebbe får snuten i bakken bærer kursen tilbake mot bilveien. Vi klatrer ned den bratte stigningen noen hundre meter sør for der vi gikk opp.

– Her har nok hjorten tatt en runde. Mulingens har den slik prøvd å riste av seg ettersøksjegeren i går. Kanskje har dyret gått ned igjen, og stått eller ligget i nærheten av veien, mens mann og hund gikk opp på platået? undrer Ronny.

Vi er tilbake ved utgangspunktet. Hva nå? Har hunden bommet? Er den blitt lurt av andre spor?

Ronny kjenner jaktkameraten godt. Han er rimelig trygg på at den sorte elghunden har vært på sporet hele tiden. Hjorten må ha gått i sirkel. Nesten tilbake til ulykkesstedet.

Bakveien. – Vi prøver en annen strategi. La oss gå inn på baksiden av det store platået. Så ser vi hva som skjer. Eventuelt kan jeg prøve å slippe Hebbe løs, han utreder mye større områder på kortere tid når han får gå alene. Så kan vi få demonstrert den nye hundepileren også. Da skal du få se en rå gadget! sier Ronny og gliser.

Vi følger en turvei i en stor bue utenom området. Et par turgåere passerer. En av dem spør om det virkelig er jakttid nå i desember. Ronny har kommunalt tjenestebevis hengende i et bånd rundt halsen. I mange år har han jaktet på oppdrag fra viltforvalteren i Bergen kommune. Både ettersøk på trafikkskadd vilt og felling av nærgående problemhjørt i tettbebygde områder. Ronny er vant til å være bevisst i nærheten av folk.

– Jeg har aldri opplevd at folk blir skremt og ringer til politiet.

Snart kommer vi inn i skogen til et av bydelens populære badevann sommerstid. Nå ligger det en skorpe av is på overflaten. Hebbe har ikke markert noe underveis. Hunden virker sånn passe motivert.

– Jeg tror vi slipper ham nå. Da får vi raskt svar på om her er dødt eller ikke.

Svarhunden forsvinner inn i furuskogen. Ronny trodde egentlig hjorten ville ligge et sted opp på platået som vi nå er på baksiden av. At Hebbe ikke markerte på vei inn tyder også på at hjorten ikke har satt spor ut av området.

– En skadet hjort legger seg oftest etter forholdsvis kort flukttrekning. Og vår hjort har nå antakelig ligget i 15 timer. Da er en stokk stiv og vil ha store vansker for å reise seg, forklarer Ronny.

Ringer opp hunden. Ettersøksjegeren fisker etter noe i lomma. Han trekker opp mobiltelefonen, en Nokia N82 med innebygget GPS.

– Nå skal vi ringe Hebbe for å høre hvordan det går!

Det lyser av teknofriken. Hunden har sitt eget mobilnummer. Pointer-peilehalsbåndet har nemlig både GPS og GSM-sender. Og mikrofon! Ronny får forbindelse og med tydelig lyd kan vi høre hvordan hunden jobber. Den peser

Ronny Jarle Lentföhr

Alder: 51

Bosted: Dagali/Bergen

Daglig arbeid: Operasjonsleder ved Hordaland Politidistrikt

- Viltkontakt og ettersøksjeger for Bergen Kommune siste 20 år
- Ettersøksjeger og hundefører i skadefellingslaget i Hallingdal
- Dommer for ettersøkshunder, blod og ferskspor
- Har tre godkjente ettersøkshunder: sort elghund, norsk gråhund og østtibirsk laika

TEKNOFRIK:

Ikke bare har han GPS-sender på hunden. Ronny kan også ringe opp bikkjas GSM-mikrofon. Slik kan han høre om Hebbe loser og hvordan hunden søker.

jevnt. Kvist og lyng som stryker mot halsbåndet forteller noe om hvordan vegetasjonen er der hunden søker. Vi kan også høre trinnene mot bakken.

– Han er nå 345 meter fra oss, i den retningen sier Ronny og peker mot platået hvor vi var tidligere i dag. Vi lar ham søke videre.

På telefonens skjerm ser vi hele tiden hvor hunden er på kartet. Ronny venter et par minutter før han ringer hunden opp igjen.

– Boff! Voff! Knurr!

– Han har los. Kom, vi stiller innpå!

Jegeren kaster seg rundt og løper gjennom røsslyngen. Bøyer unna noen einerbuser nærmest samtidig som han lader geværet. GPS-en viser vei og på høyttaleren glammer Hebbe intenst.

– Jeg hører at dette er et skadd dyr som ligger nede, peser Ronny.

– Hvordan i all verden kan du høre noe sånt? Jeg spør ettersøksjegeren.

– Da knurrer han mer og loser mørkere enn når det er stående elg eller hjort. Ved stående, friske dyr blir losen lysere og skarpere uten knurring.

Når vi kommer opp på åskanunen, kan vi høre bjeflene gjennom lufta også. Nå er det bare å komme i posisjon. Ronny går først.